

**Opinia do ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie
oraz niektórych innych ustaw
(druk nr 872)**

I. Cel i przedmiot ustawy

Nowelizacja ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie ma na celu zwiększenie skuteczności stosowania jej przepisów m.in. poprzez wpływ na wzrost świadomości społecznej, że zwalczane zjawisko przemocy w rodzinie jest wynikiem naruszania podstawowych praw i wolności człowieka, a także zapewnienie bezpieczeństwa ofiarom takiej przemocy poprzez wprowadzenie efektywnej procedury izolacji sprawców przemocy od osób poszkodowanych.

W związku z powyższym rozszerzone zostały formy pomocy, jakiej można bezpłatnie udzielić osobom dotkniętym zjawiskiem przemocy w rodzinie, m.in. o możliwość badania lekarskiego dla ustalenia przyczyn i rodzaju uszkodzeń ciała oraz wydanie zaświadczenia lekarskiego w tym zakresie.

W rozpatrywanej ustawie położono szczególny nacisk na rozwój profilaktyki, jako skutecznej formy pomocy w sytuacjach, gdy nie występuje jeszcze zjawisko przemocy, ale rodzina może być już tym zjawiskiem zagrożona. W tym celu zostały odpowiednio zmodyfikowane obowiązki poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego, a także nałożono na nie nowe zadania w tym zakresie.

W świetle przyjętych rozwiązań gmina będzie podejmowała działania na rzecz przeciwdziałania przemocy w rodzinie w szczególności w ramach pracy zespołu interdyscyplinarnego. W skład takiego zespołu będą wchodzić m.in. przedstawiciele jednostek organizacyjnych pomocy społecznej, gminnej komisji rozwiązywania problemów alkoholowych, Policji, oświaty, ochrony zdrowia, i organizacji pozarządowych. Zespół

interdyscyplinarny może tworzyć grupy robocze w celu rozwiązywania problemów związanych z wystąpieniem przemocy w rodzinie w indywidualnych przypadkach.

Ponadto określone zostały kwalifikacje osób kierujących specjalistycznymi ośrodkami wsparcia dla ofiar przemocy w rodzinie. Osoby te będą musiały spełniać takie same warunki, jak osoby kierujące jednostkami organizacyjnymi pomocy społecznej tj. obowiązane są posiadać co najmniej 3-letni staż pracy w pomocy społecznej oraz specjalizację z zakresu organizacji tej pomocy.

W wyniku wprowadzonych zmian zostały także rozszerzone zadania Prokuratora Generalnego, do którego będzie należało opracowywanie i wydawanie, co najmniej raz na dwa lata, wytycznych dotyczących zasad postępowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie.

Do zasadniczych zmian wprowadzonych w ustawie należy utworzenie Zespołu Monitorującego do spraw Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie. Zgodnie z intencją projektodawców, powołanie tego Zespołu, jako organu opiniotwórczo-doradczego ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, pozwoli na skuteczniejsze monitorowanie działania ustawy, a także stworzy forum wymiany doświadczeń pomiędzy administracją rządową, samorządem i organizacjami pozarządowymi oraz innymi podmiotami realizującymi zadania wynikające z ustawy.

W myśl przepisów ustawy przewodniczącym Zespołu jest Krajowy Koordynator Realizacji Krajowego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie, którego w randze sekretarza lub podsekretarza stanu powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego. Ustawa przewiduje kadencyjność Zespołu, która będzie trwała 3 lata. W celu uczestniczenia w posiedzeniach Zespołu jego członkowie będą korzystali ze zwolnień z pracy oraz będzie im przysługiwał zwrot kosztów podróży ze środków budżetu ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego.

Ponadto ustawa przewiduje, że jeżeli członek rodziny wspólnie zajmujący mieszkanie, swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie, osoba dotknięta przemocą będzie mogła żądać, aby sąd zobowiązał go do opuszczenia mieszkania.

Jedną z najistotniejszych zmian, mającą na celu wzmożenie ochrony dzieci przed przemocą w rodzinie, jest wprowadzenie przepisu uprawniającego pracownika socjalnego do odebrania dziecka z rodziny w przypadku bezpośredniego zagrożenia jego życia lub zdrowia. Decyzję o odebraniu dziecka z rodziny i umieszczeniu go u innej niezamieszkującej wspólnie osoby najbliższej, w rodzinie zastępczej lub w całodobowej placówce opiekuńczo-

wychowawczej pracownik socjalny będzie mógł podjąć wspólnie z funkcjonariuszem Policji, a także z lekarzem, ratownikiem medycznym lub pielęgniarką. Ponadto pracownik socjalny ma obowiązek niezwłocznego powiadomienia sądu opiekuńczego o odebraniu dziecka i umieszczeniu go u wyżej wymienionych podmiotów.

Przedmiotowa ustawa wprowadza także zmiany związane z przeciwdziałaniem przemocy w rodzinie do:

- 1) ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59 z późn. zm.);
- 2) ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.);
- 3) ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277 z późn. zm.);
- 4) ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz.U. Nr 88, poz. 553 z późn. zm.);
- 5) ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U. Nr 89, poz. 555 z późn. zm.);
- 6) ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz.U. Nr 90, poz. 557 z późn. zm.);
- 7) ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz.U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362 z późn. zm.);
- 8) ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 z późn. zm.).

Ustawa wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2010 r.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Sejm uchwalił ustawę na 66. posiedzeniu w dniu 6 maja 2010 r. Przedmiotowa ustawa jest efektem prac nad rządowym oraz poselskim projektami ustaw o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie oraz niektórych innych ustaw (druki sejmowe odpowiednio nr 1698 i 1789). Prace nad ustawą prowadziła sejmowa Komisja Polityki Społecznej i Rodziny oraz podkomisja nadzwyczajna powołana do rozpatrzenia projektu tej ustawy. Ponadto przeprowadzone zostało wysłuchanie publiczne. Efektem tych prac było sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny zawarte w druku sejmowym nr 2776.

W trakcie drugiego czytania zgłoszono 28 poprawek i Prezydium Sejmu zdecydowało o ponownym skierowaniu projektu ustawy do Komisji Polityki Społecznej i Rodziny w celu przygotowania poprawionego sprawozdania.

Do najistotniejszych poprawek przyjętych przez Komisję Polityki Społecznej i Rodziny w poprawionym sprawozdaniu (druk sejmowy nr 2893) należą poprawki związane z ochroną danych osobowych i ich przetwarzaniem przez zespoły interdyscyplinarne oraz grupy robocze.

W wyniku przyjętych poprawek ochrona danych osobowych ma być zapewniona w ten sposób, że członkowie zespołu interdyscyplinarnego i grup roboczych składają oświadczenie m.in. o zachowaniu poufności informacji i danych, które uzyskali przy realizacji zadań związanych z przeciwdziałaniem przemocy w rodzinie.

Kolejne istotne poprawki dotyczyły przyznania praw rodzicom, których dzieci mogą być odbierane z rodzin w trybie art. 12a ustawy. Dzięki przyjętym poprawkom rodzicom, opiekunom prawnym lub faktycznym będzie przysługiwało zażalenie do sądu opiekuńczego na odebranie dziecka.

Ponadto Komisja Polityki Społecznej i Rodziny w wymienionym sprawozdaniu przedstawiła 6 wniosków mniejszości.

Podczas kolejnego drugiego czytania do projektu ustawy zgłoszono 33 poprawki (dodatkowe sprawozdanie druk sejmowy nr 2893-A),

Poprawki te dotyczyły m.in.:

1) zmiany tytułu ustawy na ustawę o przeciwdziałaniu przemocy wobec osób pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym, a w konsekwencji zastąpieniu w poszczególnych przepisach ustawy "przemocy w rodzinie" "przemocą domową";

2) uchylenia przepisów dotyczących przyjmowania przez Radę Ministrów Krajowego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie;

3) uchylenia przepisów dotyczących utworzenia Zespołu Monitorującego do spraw Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie;

4) zniesienia regulacji umożliwiającej zabieranie dziecka z rodziny w przypadku bezpośredniego zagrożenia jego zdrowia lub życia.

Ponadto jedna z poprawek miała na celu rezygnację z nowelizowania Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego w zakresie wprowadzanego zakazu stosowania kar cielesnych.

W trakcie trzeciego czytania, po negatywnej rekomendacji Komisji Polityki Społecznej i Rodziny, wszystkie poprawki oraz wnioski mniejszości zostały odrzucone.

Przedmiotowa ustawa została uchwalona w treści proponowanej przez Komisję Polityki Społecznej i Rodziny w druku sejmowym nr 2893.

III. Uwagi szczegółowe

1. Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 6 projektowanej ustawy osobie dotkniętej przemocą w rodzinie udziela się bezpłatnej pomocy, w szczególności w formie zapewnienia osobie dotkniętej przemocą w rodzinie, która nie ma tytułu prawnego do zajmowanego wspólnie ze sprawcą przemocy lokalu, pomocy w uzyskaniu mieszkania. Biorąc pod uwagę literalne brzmienie wymienionego przepisu nasuwa się pytanie, co oznacza pomoc w uzyskaniu mieszkania i na czy miałyby ona polegać. Powyższy przepis jest ogólnikowy, nieprecyzyjny i może powodować wątpliwości interpretacyjne, a także ewentualne roszczenia uprawnionych osób.

2. Poprawka o charakterze redakcyjnym:

– w art. 1 w pkt 3, w art. 6 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

"5. Realizacja i obsługa zadań, których mowa w ust. 4 jest finansowana ze środków budżetu państwa.";

3. Art. 7 ust. 3 stanowi upoważnienie dla ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego do określenia, w drodze rozporządzenia organizacji i trybu przeprowadzania nadzoru i kontroli, kwalifikacji inspektorów upoważnionych do wykonywania czynności nadzorczych i kontrolnych, a także wzoru legitymacji uprawniającej do wykonywania czynności nadzorczych i kontrolnych oraz kwalifikacji Wojewódzkiego Koordynatora Realizacji Krajowego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie.

W wytycznych dotyczących treści rozporządzenia nakazuje się uwzględnienie konieczności zapewnienia odpowiedniego poziomu wykonywania zadań. Tak określonym wytycznym można postawić zarzut pozorności, z uwagi na to, że są ogólnikowe i jedynie pozornie wyznaczają treść rozporządzenia.

Zgodnie z § 66 Zasad Techniki Prawodawczej wytyczne dotyczące treści rozporządzenia są wskazówkami wyznaczającymi treść rozporządzenia lub sposób ukształtowania jego treści. Jak wynika z komentarza do wymienionych zasad, oznacza to, że wyznaczywszy rodzaj i zakres spraw przekazanych do unormowania rozporządzeniem,

ustawodawca musi dać nadto pewne dyrektywy co do treści norm, które będą zawarte w przyszłym rozporządzeniu.

4. W myśl art. 9a ust. 2 zespół interdyscyplinarny powołuje wójt, burmistrz albo prezydent miasta, a w jego skład wchodzi przedstawiciele m.in. jednostek organizacyjnych pomocy społecznej, Policji, ochrony zdrowia. Natomiast w świetle art. 9a ust. 8 zespół interdyscyplinarny działa na podstawie porozumień zawartych między wójtem, burmistrzem albo prezydentem miasta a podmiotami, o których mowa w ust. 3 lub 5 (czyli tymi, których przedstawiciele wchodzi w skład zespołu interdyscyplinarnego). Ponadto zgodnie z art. 9a ust. 15 rada gminy ma określić, w drodze uchwały, m.in. szczegółowe warunki jego funkcjonowania.

W związku z powyższym należy wyjaśnić wzajemną relację tych przepisów oraz intencje ustawodawcy w tym zakresie, a w szczególności kwestię dotyczącą wymienionych porozumień, na podstawie których działa zespół interdyscyplinarny.

Jeżeli zespół interdyscyplinarny zostanie powołany przez odpowiedni organ gminy, to nie może jednocześnie działać, w znaczeniu być utworzony, na podstawie porozumień zawartych pomiędzy wskazanymi w ustawie podmiotami, tym bardziej, że to rada gminy ma określić szczegółowe warunki jego funkcjonowania.

5. Art. 9a ust. 3 stanowi, że w skład zespołu interdyscyplinarnego wchodzi przedstawiciele m.in. jednostek organizacyjnych pomocy społecznej, gminnej komisji rozwiązywania problemów alkoholowych, Policji oraz organizacji pozarządowych. Ponadto w myśl ust. 5 tego artykułu w skład zespołu interdyscyplinarnego mogą wchodzić także prokuratorzy oraz przedstawiciele jeszcze innych podmiotów działających na rzecz przeciwdziałania przemocy w rodzinie. Natomiast zgodnie z art. 9b ust. 2 zadaniem zespołu interdyscyplinarnego jest integrowanie i koordynowanie działań przedstawicieli podmiotów, o których mowa w art. 9a ust. 3 i 5. Przedstawiciele tych właśnie podmiotów wchodzi w skład zespołu interdyscyplinarnego. Z literalnego brzmienia tego przepisu wynika, że zespół interdyscyplinarny integruje i koordynuje m.in. działania własnych członków.

W związku z powyższym należy wyjaśnić i sprecyzować intencje ustawodawcy w tym zakresie.

Propozycja poprawki, przy założeniu, że intencją ustawodawcy było, aby zadaniem zespołu interdyscyplinarnego było integrowanie i koordynowanie działań podmiotów, o których mowa w art. 9a ust. 3 i 5:

- w art. 1 w pkt 7, w art. 9b w ust. 2 skreśla się wyraz "przedstawiciele";

6. Zgodnie z art. 9b ust. 3 pkt 1 do zadań grup roboczych należy opracowanie i realizacja planu pomocy w indywidualnych przypadkach. Przedmiotowa ustawa dotyczy przeciwdziałania przemocy w rodzinie i oczywistym jest, że opracowanie planu pomocy dotyczy jedynie indywidualnych przypadków, w których tego rodzaju przemoc wystąpiła. Jednakże w celu uniknięcia ewentualnych wątpliwości interpretacyjnych wydaje się zasadnym doprecyzowanie powyższego przepisu.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 7, w art. 9b w ust. 3 w pkt 1 po wyrazie "przypadkach" dodaje się wyrazy "wystąpienia przemocy w rodzinie";

7. W myśl art. 9d ust. 2 procedura "Niebieskie Karty" obejmuje ogół czynności podejmowanych i realizowanych przez przedstawicieli określonych w tym przepisie podmiotów w związku z **uzasadnionym podejrzeniem** zaistnienia przemocy w rodzinie. Natomiast w ust. 4 wymienionego artykułu wskazano, że wszczęcie tej procedury następuje przez wypełnienie formularza "Niebieska Karta" m.in. w przypadku powzięcia, w toku czynności służbowych lub zawodowych, **jedynie podejrzenia** stosowania przemocy wobec członków rodziny. W związku z powyższym wydaje się zasadnym wyjaśnienie tej kwestii i ewentualne doprecyzowanie, że mają to być uzasadnione podejrzenia.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 7, w art. 9d w ust. 4 po wyrazach "lub zawodowych," dodaje się wyraz "uzasadnionego";

8. Art. 10b ust. 2 pkt 3 przewiduje możliwość odwołania członka Zespołu do spraw Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie przed upływem kadencji w przypadku prawomocnego skazania go za przestępstwo umyślne. W redakcji powyższego przepisu zastosowano skrót myślowy tzn. możemy mówić o skazaniu prawomocnym wyrokiem, a nie o prawomocnym skazaniu. Ponadto redakcja przepisu wskazuje, że osoby skazane prawomocnym wyrokiem sądu za umyślne przestępstwo skarbowe mogłyby być członkami tego Zespołu. Należy wyjaśnić czy taka była intencja ustawodawcy. W przeciwnym przypadku należy wprowadzić stosowną poprawkę.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 9, w art. 10b w ust. 2 w pkt 3 otrzymuje brzmienie:

"3) w przypadku skazania prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne lub umyślne przestępstwo skarbowe";

9. Zgodnie z art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych budżet państwa składa się z części odpowiadających organom władzy publicznej, kontroli państwowej, sądom, trybunałom i innym organom wymienionym w art. 139 ust. 2, administracji rządowej. Ponadto częściami budżetu państwa dysponują dysponenti części budżetowych, jeżeli odrębne ustawy nie stanowią inaczej.

W związku z powyższym należy wprowadzić odpowiednią poprawkę mającą na celu uwzględnienie zasad wynikających z ustawy o finansach publicznych.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 9, w art. 10c w ust. 3 wyrazy "ministra właściwego" zastępuje się wyrazami "państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy spraw";

10. Zasada ścigania z urzędu jest normą ogólną, zgodnie z którą wszczęcie i kontynuowanie postępowania karnego w sprawie o przestępstwo jest wyrazem realizacji interesu ogólnospołecznego (państwowego) i nie wymaga ani inicjatywy, ani współdziałania ze strony osób pokrzywdzonych. Zasada ścigania z urzędu wynika z licznych przepisów kodeksu postępowania karnego. Między innymi zgodnie z art. 9 § 1 k.p.k., organy procesowe prowadzą postępowanie i dokonują czynności z urzędu, chyba że ustawa uzależnia je od wniosku określonej osoby, instytucji lub organu albo od zezwolenia władzy. Przepisy kodeksu postępowania karnego nie wskazują wprost, które przestępstwa są ścigane z urzędu. Pozwalają to jednak ustalić przepisy prawa karnego materialnego, które określają przestępstwa ścigane w innym trybie niż z urzędu. Przyjmuje się więc *a contrario*, że ścigane z urzędu są te wszystkie przestępstwa, które nie są ścigane w innym trybie, np. z oskarżenia prywatnego czy na wniosek. Należy dodać, że w wyniku nowelizacji kodeksu karnego wprowadzony został przepis, w myśl którego ściganie przestępstwa określonego w art. 157 § 2 lub 3, jeżeli naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia nie trwał dłużej niż 7 dni, odbywa się z oskarżenia prywatnego, chyba że pokrzywdzonym jest osoba najbliższa zamieszkująca wspólnie ze sprawcą. W tym ostatnim przypadku będziemy mieli do czynienia z przestępstwem ściganym z urzędu.

W związku z powyższym zbędne jest wskazywanie w art. 12 ust. 1, że osoby, które w związku z wykonywaniem swoich obowiązków służbowych lub zawodowych powzięły podejrzenie o popełnieniu **ściganego z urzędu** przestępstwa z użyciem przemocy w rodzinie.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 12, w art. 12 w ust. 1 skreśla się wyrazy "ściganego z urzędu";

11. Zgodnie z zasadami techniki prawodawczej podstawową jednostką redakcyjną ustawy jest artykuł obejmujący swym zakresem samodzielną myśl (§ 54 ZTP). Jeżeli samodzielną myśl wyraża zespół zdań, dokonuje się podziału artykułu na ustępy (§ 55 ZTP). Podziału takiego dokonuje się również w przypadku, gdy między zdaniami wyrażającymi samodzielne myśli występują powiązania treściowe, ale treść żadnego z nich nie jest na tyle istotna, aby wydzielić ją w odrębny artykuł. W związku z powyższym artykuł stanowi spójną całość i nieprawidłowe jest wprowadzanie zastrzeżeń w jednym z jego punktów wskazujących na odrębności zawarte w innym ustępie w ramach tego samego artykułu.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 12, w art. 12a w ust. 1 skreśla się wyrazy ", z zastrzeżeniem ust. 3,";

12. Poprawka o charakterze redakcyjnym:

- w art. 1 w pkt 13, w art. 12b w ust. 2 oraz w ust. 4 wyraz "wypadku" zastępuje się wyrazem "przypadku";

13. Art. 2 wprowadza nowelizację Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego poprzez dodanie przepisu, w myśl którego osobom wykonującym władzę rodzicielską oraz sprawującym opiekę lub pieczę nad małoletnim zakazuje się stosowania kar cielesnych, zadawania cierpień psychicznych i innych form poniżania dziecka. Biorąc pod uwagę powyższą regulację należy zauważyć, że zakaz stosowania kar cielesnych wynika wprost z normy zawartej w art. 40 Konstytucji RP. "Nie mogą one być ani wprowadzane czy stosowane w ramach prawnie dopuszczalnego systemu kar, ale także w stosunkach międzyludzkich. Ponieważ sformułowanie art. 40 ma bardzo generalny charakter i nie przewiduje żadnych ograniczeń w stosowaniu tego zakazu, znajdzie on także zastosowanie w warunkach życia rodzinnego, w stosunkach między rodzicami a dziećmi. Wobec dzieci nie mogą być zatem stosowane okrutne, nieludzkie czy poniżające traktowanie, jak też i kary cielesne. Za takim pojmowaniem treści art. 40 przemawia także fakt, że Konstytucja wielokrotnie podkreśla rolę rodziny, wychowania młodego pokolenia, a także wprowadza ochronę praw dziecka. Dowodem tego jest powołanie instytucji Rzecznika Praw Dziecka."¹

¹ W. Skrzydło, *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, Zakamycze, 2002, wyd. IV.

Podkreślić należy również, że obowiązujące przepisy prawa karnego materialnego penalizują użycie przemocy wobec dziecka. W zależności od okoliczności konkretnej sprawy, działanie sprawcy może zostać uznane za naruszenie nietykalności cielesnej (art. 217 § 1 k.k.), spowodowanie uszczerbku na zdrowiu (art. 156 lub art. 157 k.k.) bądź też znęcanie się nad członkiem rodziny (art. 207 k.k.). Ponadto ustawa z dnia 6 listopada 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw nadała m.in. nowe brzmienie § 1 w art. 95 tej ustawy, zgodnie z którym władza rodzicielska obejmuje w szczególności obowiązek i prawo rodziców do wykonywania pieczy nad osobą i majątkiem dziecka oraz do wychowania dziecka, z poszanowaniem jego godności i praw. Wymieniony przepis również ma na celu wyeliminowanie przypadków karcenia małoletnich dzieci.

Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, że obowiązujące przepisy zawierają zakaz stosowania kar cielesnych wobec dzieci i w związku z tym należy rozważyć zasadność wprowadzania kolejnego zakazu w tym zakresie.

Propozycja ewentualnej poprawki:

- *skreśla się art. 2;*

14. Przedmiotowa ustawa w art. 4 przewiduje nowelizację ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, której celem jest przyznanie funkcjonariuszom Policji prawa zatrzymania sprawców przemocy w rodzinie stwarzających bezpośrednie zagrożenie dla życia i zdrowia ludzkiego. Należy zauważyć, że w świetle obowiązujących przepisów istnieje szersza regulacja tj. art. 15 ust. 1 pkt 3 ustawy o Policji, zgodnie z którym funkcjonariusze Policji mają prawo zatrzymywania osób stwarzających w sposób oczywisty bezpośrednie zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzkiego, a także mienia. Podkreślić należy, że funkcjonariuszom Policji przysługuje takie prawo bez względu na to, czy stan zagrożenia jest związany ze stosowaniem przemocy w rodzinie czy też nie. Z uwagi na to, że proponowana regulacja ma charakter kazuistyczny i zawiera się w już obowiązujących przepisach, należy rozważyć zasadność jej wprowadzania.

Propozycja poprawki:

- *skreśla się art. 4;*

15. W myśl art. 75 § 1a nowelizowanego Kodeksu karnego sąd zarządza wykonanie kary, jeżeli skazany za przestępstwo popełnione z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej wobec **osoby najbliższej lub innej osoby małoletniej zamieszkujących wspólnie ze sprawcą** w okresie próby rażąco narusza porządek prawny, ponownie używając przemocy

lub groźby bezprawnej wobec **osoby najbliższej** zamieszkującej wspólnie ze sprawcą. Należy zauważyć, że w świetle przyjętej regulacji sąd zarządza wykonanie kary, jeżeli skazany za wymienione przestępstwo w okresie próby ponownie użyje przemocy lub groźby bezprawnej, ale jedynie wobec osoby najbliższej, która wspólnie z nim zamieszkuje. W związku z powyższym sąd nie będzie mógł zarządzić wykonania kary, jeżeli skazany w okresie próby ponownie użyje przemocy lub groźby bezprawnej wobec osoby małoletniej zamieszkującej wspólnie ze sprawcą, ale innej niż osoba najbliższa.

Propozycja poprawki:

- w art. 5 w pkt 6, w § 1a wyraz "zamieszkującej" zastępuje się wyrazami "lub innej osoby małoletniej zamieszkujących";

16. Zgodnie z art. 160 § 1a sąd penitencjarny odwołuje warunkowe zwolnienie, jeżeli zwolniony, skazany za przestępstwo popełnione z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej wobec **osoby najbliższej lub innej osoby małoletniej zamieszkujących wspólnie ze sprawcą**, w okresie próby rażąco narusza porządek prawny, ponownie używając przemocy lub groźby bezprawnej wobec osoby najbliższej zamieszkującej wspólnie ze sprawcą. Należy zauważyć, że również w tym przypadku sąd penitencjarny będzie mógł odwołać warunkowe zwolnienie, jeżeli zwolniony w okresie próby rażąco naruszy porządek prawny, ponownie używając przemocy lub groźby bezprawnej jedynie wobec **osoby najbliższej**, która wspólnie z nim zamieszkuje. Regulacja ta nie obejmuje osoby małoletniej zamieszkującej wspólnie ze sprawcą.

Propozycja poprawki:

- w art. 7 w pkt 1, w § 1a wyraz "zamieszkującej" zastępuje się wyrazami "lub innej osoby małoletniej zamieszkujących".

Danuta Drypa

Główny legislator

